

Kilde 8: Augustin - gladiatorkampenes tiltrækningskraft

Det følgende er et uddrag af den kristne teolog Augustins (354-430) skrift 'Confessiones' (Bekendelser). Uddraget beskriver Augustins ven Alypius' oplevelse af en gladiatorforestilling i Colosseum i Rom.

Spørgsmål:

1. Diskutér beskrivelsen af Alypius' møde med gladiatorkampene ud fra de romerske kejseres oprindelige idé med at afholde dette dødsshow.
2. Hvem udfrier Alypius' af hans blodrus?
3. Hvad er kildens tendens?

Alypius tog til Rom før mig for at studere jura, og der blev han besat af en mærkelig begejstring for gladiatorkampe. Ganske hadede ham dem i begyndelsen og nægtede at overvære dem. Men en dag i højsæsonen for denne vilde og blodtørstige sport mødte han om eftermiddagen en gruppe venner og medstuderende. De fejede hans protester og indsigelser af banen og slæbte ham med til arenaen. "Godt", sagde han, "I kan tvinge mig herhen, men tro ikke, at I kan tvinge mig til at se showet. Jeg vil være her, men jeg vil opføre mig, som om jeg ikke var her: sådan skal jeg vise, at jeg er hævet over jer og kampene!"

De ankom [til Colosseum] og stedet stank af blodtørst og grusomhed. De fandt deres pladser. Alypius lukkede sine øjne, fast besluttet på at løsrive sig fra disse oprørende handlinger. Uheldigvis lukkede han ikke også sine ører. For en detalje i kampen fik publikums deltagelse til at løfte sig i mægtigt brøl, og dette forskrækkede ham i den grad, at han ikke kunne styre sin nysgerrighed. Men han var stadig overbevist om, at uanset hvad han ville få at se, ville det være så modbydeligt, at han ville være i stand til at styre sig. Så han åbnede sine øjne. Men han blev øjeblikkelig såret, og det langt mere dødeligt end den gladiator, som han iagttog blive såret. Han faldt, og han faldt langt mere katastrofalt end den mand, som havde forårsaget mængdens begejstringsråb. For i det øjeblik, han så blod, var det som om han havde drukket et bæger fyldt med en vild lidenskab. I stedet for at vende sig bort, stirrede han betaget på sceneriet og inddrak al dets rædsel uden at vide, hvad han gjorde. Kampens grusomhed frydede ham, han blev beruset af at se blod. Han var ikke længere den mand, der var blevet slæbt med til arenaen, han var en del af den vilde hob, helt som dem, der havde taget ham med til showet.

Hvorfor fortsætte? Han så, han heppede, han svedte af ophidselse: da han forlod arenaen, var hans sind så forgiftet, at han ikke kunne finde fred, før han igen kunne tage til gladiatorkampe. Nu var det ham, som trak sine venner med, som får til slagting. Dog frelste du, nådige Herre, ham fra dette vanvid – omend meget senere.

Uddraget er en sprogligt justeret version af en tekst fra <https://historieportalen.gyldendal.dk/bibliotek>